

Holly Webb

Vienišoji Baltukė

Alma littera

Pirmas skyrius

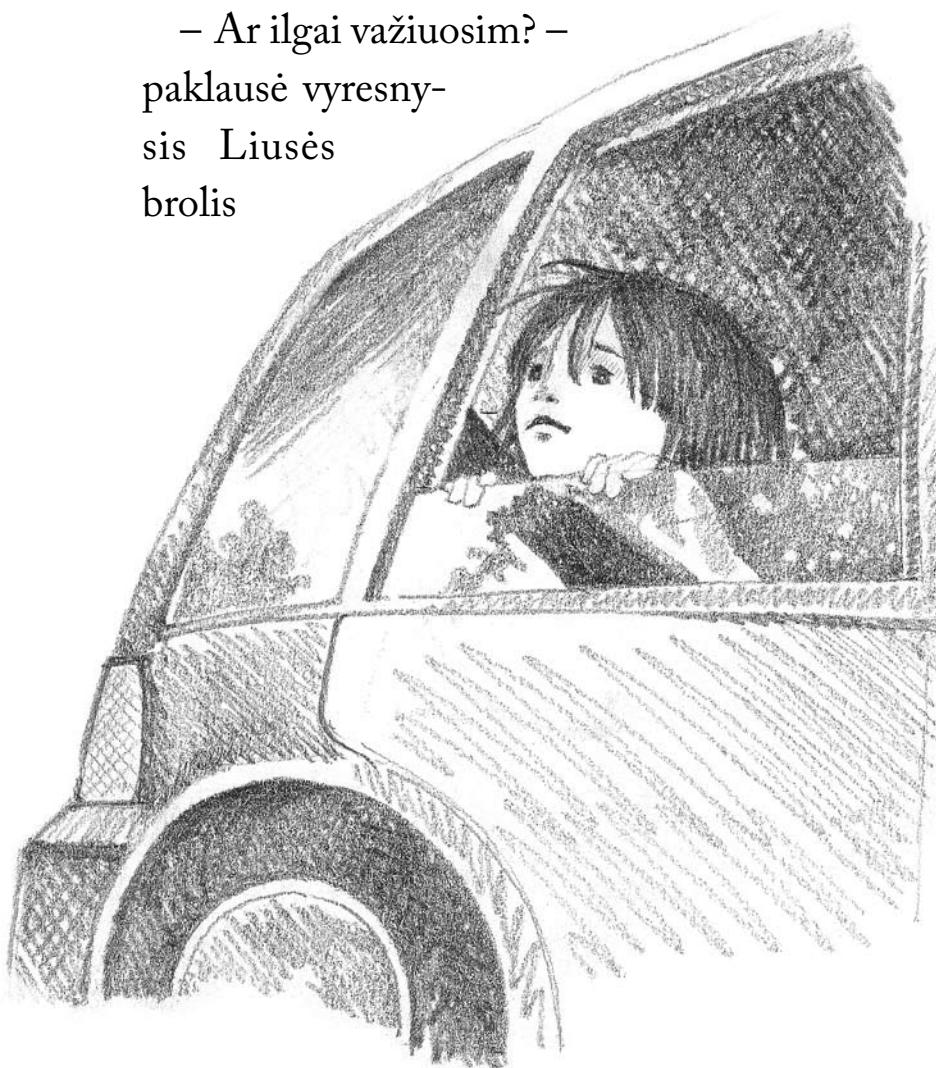
Automobiliui pajudėjus, Liusė prispaudė veidą prie stiklo ir liūdnai žiūrėjo į tolstančius namus. Daugiau tai nebebuvo jos namai. Netrukus čia atsikels nauja šeima ir atvažiuos kitas sunkvežimis su daiktais, lygiai toks, koks dabar rieda keliu priešais jos tėvų mašiną. Žiūrėdama į prie kaimynų namo tupinčius du mielus katinus – Dūmių

ir Bagirą – mergaitė vos tramdė ašaras. Išgąsdinti sumaišties ir vyrų, nešiojančių daiktus, padarėliai buvo pasislėpę, bet dabar vėl įsitaisė mėgstamoje vietoje, ant plytų tvoros, skiriančios Liusės ir kaimynų sodą. Katinai šildydavosi saulėje, o mergaitė ateidavo su jais pažaisiti, glostydamo ir įsivaizduodavo, kad padarėliai yra jos augintiniai. Liusė labai norėjo turėti savo kačiuką. Ji daugybę kartų prašė tėvų, bet šie nuolat kartodavo, kad jai dar reikia užtelėti.

Abu katinai smalsiai stebėjo tolsantį automobilį. Liusė nuleido lango stiklą ir jiems pamoko. Dūmiais sukniaukė ir tvoros viršumi patraukė gatvės link. Liusė nusiminusi šniurkštelėjo. Skaudu buvo manyti, kad ji

daugiau niekada nepamatys šių ka-
tinų. Po kelių akimirų automobilis
pasuko už kampo – namas, Dūmius ir
Bagira dingo mergaitei iš akių.

– Ar ilgai važiuosim? –
paklausė vyresny-
sis Liusės
brolis

Keranas, trumpam išjungdamas naują „iPodą“.

– Apie porą valandų, – atsakė mama. – Iki pietų tikrai spėsime.

– Argi nešaunu važiuoti į naujus namus? – džiugiai pridūrė tėtis.

Netardama nė žodžio Liusė sukūččiojo. Mergaitė tik dar stipriau apkabino seną žaislinį katiną Tapsį. Jie ką tik paliko mielus senus namus ir dabar važiuoja į kažkokį siaubingą *namą*. Jis tikrai netaps jos namais.

Beveik visą kelionę Liusė nepratarė nė žodžio. Ji tik žiūrėjo pro langą ir mintyse svarstė. Naujas namas. Nauja mokykla. Jokių draugų! Ji ilgėsis, jau dabar labai ilgisi geriausios draugės Elės. Jai dabar kūno kultūros pamo-

ka. *Idomu, ar Elei irgi manęs stinga?* – pagalvojo Liusė.

– Jau beveik atvažiuome! – susijaudinusi pranešė mama, išblaškydama Liusės mintis, grąžindama dukrą į tikrovę iš mokyklos žaidimų aikštelės, kur ji vaikėsi kamuolį su Ele. – Pažvelk, Liuse, štai mūsų gatvė! Kokia ji graži!

Liusė tik kažką sumurmėjo sau po nosimi. Gatvė tikrai atrodė gražiai. Tvarkingi sodai ir jaukūs namai. Bet ne gimtieji.

– Kaip gerai, kad darbininkai jau atvežė daiktus. Galėsime iškart tvarkytis. Lažinuosi, judu nekantraujate pamatyti savo kambarius, tiesa? – Tėtis, rodos, dar labiau tryško džiaugsmu negu mama.